

Η τύχη της Κύπρου στη Γενεύη

Η αγωνία του ελληνισμού της μεγαλονήσου και μία τουρκοκυπριακή αιρετική φωνή

Η Ελβετία, στις τράπεζες της οποίας συσσωρεύεται ο παγκόσμιος εμπορικός πλούτος (νόμιμος και παράνομος), φιλοξενεί -στην πόλη της Γενεύης- την ευρωπαϊκή έδρα των Ηνωμένων Εθνών. Και να δύο σε ένα ο τίτλος του μυθιστορήματος του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη «Οι έμποροι των εθνών». Εκεί λοιπόν, στη Γενεύη, παίχτηκε τις προηγούμενες ημέρες για δεύτερη φορά η τύχη της Κύπρου. Η πρώτη ήταν το μαύρο καλοκαίρι του 1974. Και εδώ ακόμη μία καλλιτεχνική αναφορά έρχεται να φωτίσει περισσότερο τα εμπορικά και άλλα παιχνίδια που παίζονται εις βάρος της μεγαλονήσου. Πρόκειται για το στίχο του Διονύση Σαββόπουλου «Είναι η Κύπρος που οι εμπόροι τη μισούνε...»! Μία αναφορά που μοιάζει ιδιαίτερα επίκαιρη, καθώς η Κύπρος ενδέχεται πλέον να αποτελέ-

σει τον κόμβο για τα πετρέλαια και τους υδρογονάνθρακες της Ανατολικής Μεσογείου. Και φυσικά η Τουρκία θέλει να βάλει το πόδι της και στο νότιο μέρος της Κύπρου. Αλλά δεν είναι μόνο τα εμπορικά συμφέροντα τα οποία... βλάπτουν ουσιαστικά την Κύπρο. Σύμφωνα με πρόσφατες δηλώσεις τούρκων πολιτικών παραγόντων για το Κυπριακό το ενδιαφέρον τους αφορά το θέμα της ασφάλειας της ίδιας της Τουρκίας. Και βέβαια το συνδέουν τόσο με το Κουρδικό όσο και με τις ποικίλες εξελίξεις στη Συρία και στην ευρύτερη περιοχή. Με λίγα λόγια η φωνική «ειρηνευτική επιχείρηση», όπως ονόμασαν τη στρατιωτική εισβολή του 1974 με στόχο την προστασία των Τουρκοκυπρίων, ήταν μία πρόφαση! Έτσι όχι μόνον δεν προτίθενται να αποσύρουν το στρατό τους, αλλά απαι-

τούν να επαναδιατυπωθεί και να κατοχυρωθεί το «δικαίωμά» τους να επεμβαίνουν σε μία ξένη κυρίαρχη χώρα! Και βεβαίως προσπαθούν να νομιμοποιήσουν τα αποτελέσματα της βίας, του εξανδραποδισμού και της ευρύτερης καταστροφής και εξολόθρευσης της ελληνικής πολιτισμικής μαρτυρίας στο καταληφθέν μέρος! Βεβαίως ως προς αυτά τόσο τα Ηνωμένα Έθνη όσο και η Ευρωπαϊκή Ένωση ουσιαστικά ποιοούν την νήσσα. Το ίδιο και ο αμερικανικοβρετανικός παράγοντας, που προωθεί τα δικά του συμφέροντα στην περιοχή και τα οποία φαίνεται να ταυτίζονται με αυτά της Τουρκίας. Όλη όμως αυτή η παρελκυστική πολιτική εις βάρος των δικαιών της Κύπρου μάς θυμίζει δύο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι μετά το μεγαλειώδη εθνικοα-

πελευθερωτικό, αντιαποικιακό αγώνα της Κύπρου για την ένωσή της με την Ελλάδα αίφνης τοποθετήθηκε η Τουρκία ως εγγυήτρια δύναμη του νέου κράτους που δημιουργήθηκε και οι συνεργάτες των Βρετανών Τουρκοκύπριοι εταίροι στην Κυπριακή Δημοκρατία. Το δεύτερο το αντλούμε από το διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη «Ο ξεπεσμένος δερβίσης» και αφορά τις παραινέσεις ενός παλιού αστυνομικού σε έναν νέο. Γράφει λοιπόν ο σκιαθίτης συγγραφέας: «Στον καυγά πάντοτε να βλέπης ποιος είναι δυνατότερος και να φυλάγεσαι. Να μαλώνης τον πιο αδύνατον, να του τραβάς κ' ένα χαστούκι, και να επαναφέρης την τάξιν. Έτσι θα βγαίνης λάδι». Όλο αυτό, δεν σας θυμίζει τη συμπεριφορά των ποικίλων μεγαλοσχημόνων απέναντι στη μαρτυρική Κύπρο;

Η Γενεύη και η Κύπρος, 1974 - 2017

Γράφει ο δρ.
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΠΟΥΛΙΟΥ*

Η Ελβετία και οι πόλεις της έχουν συνδεθεί με την ιστορία του Κυπριακού από το 1923, όταν η Τουρκία με τη συνθήκη της Λοζάνης παραιτήθηκε από κάθε απαίτηση στα εδάφη που βρίσκονταν έξω από τα σύνορα που καθόριζε η συνθήκη και αναγνώρισε την προσάρτηση της Κύπρου στη Βρετανία. Στη Ζυρίχη 36 χρόνια αργότερα, το Φεβρουάριο του 1959, οι συνομιλίες των Κων. Καραμανλή και Α. Μεντερές έθεσαν τα θεμέλια για τη συμφωνία της ανεξαρτησίας της Κύπρου, που επιβεβαιώθηκε στο Λονδίνο λίγες ημέρες αργότερα από τη Μεγάλη Βρετανία, την Ελλάδα, την Τουρκία και τις ηγεσίες των Ελλήνων και Τούρκων της Κύπρου.

Η Γενεύη, ευρωπαϊκή έδρα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, έχει συνδεθεί με δραματικές ώρες της διπλωματικής ιστορίας του Κυπριακού. Στις 25 Ιουλίου 1974 μετά την πρώτη φάση της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, την απόβαση τουρκικών στρατευμάτων στο Πέντε Μίλι και την κατάληψη της Κε-

Ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος, ο τελευταίος βρετανός κυβερνήτης της Κύπρου (κέντρο) και ο εκπρόσωπος των Τουρκοκυπρίων Κουτσούκ υπογράφουν στις 11 Νοεμβρίου 1959, στο Λονδίνο, τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου.

ρύνειας (22 Ιουλίου 1974) άρχισαν στη Γενεύη συνομιλίες για το Κυπριακό. Στην τριμερή διάσκεψη, που φιλοξενήθηκε στο «Μέγαρο (ή Παλάτι) των Εθνών», μετείχαν οι υπουργοί Εξωτερικών Βρετανίας, Ελλάδας και Τουρκίας, Τζ. Κάλαχαν, Γ. Μαύρος και Τ. Γκιουνές. Είχε

μεσολαβήσει στις 24 Ιουλίου, στον απόηχο της τουρκικής εισβολής και του προηγηθέντος στρατιωτικού πραξικοπήματος εναντίον της κυβέρνησης Μακαρίου (15 Ιουλίου), εκπορευθέντος από το ελληνικό Πεντάγωνο, η πτώση της δικτατορίας και η άφιξη στην Αθήνα του

Κωνσταντίνου Καραμανλή, που ορκίστηκε πρωθυπουργός και σχημάτισε κυβέρνηση εθνικής ενότητας. Στις 30 Ιουλίου οι συνομιλίες της Γενεύης κατέληξαν σε συμφωνία, που επιβεβαίωσε την αρχική κατάπαυση του πυρός (22 Ιουλίου), όριζε τη μη επέκταση των ζωνών που κατείχαν οι δύο αντίπαλοι και την αποφυγή κάθε νεότερης στρατιωτικής ενέργειας και τη δημιουργία «ζώνης ασφαλείας» υπό τον έλεγχο των Ηνωμένων Εθνών. Τέλος συμφωνήθηκε η έναρξη νέου γύρου συνομιλιών, στις 8 Αυγούστου, και πάλι στη Γενεύη, με τη συμμετοχή και των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, για την αποκατάσταση της ειρήνης και «την επανεγκαθίδρυση συνταγματικής κυβερνήσεως εις την Κύπρον».

Στην πράξη, υπογραμμίζοντας emphaticά την αδυναμία τόσο του ΟΗΕ όσο και των δύο άλλων «εγγυητριών δυνάμεων» (Βρετανίας και Ελλάδας) να επιβάλουν τα συμφωνηθέντα στη Γενεύη και παρά την κατάπαυση του πυρός, ο τουρκικός στρατός συνέχισε την προέλασή του με αποκορύφωμα την κατάληψη ύστερα από φονικές μάχες των μεγάλων κωμπούλεων της επαρχίας Κερύνειας, Λαπήθου και Καραβά.

«Συμφωνία με την δύναμιν των όπλων είναι απλώς ένα κομμάτι χαρτί»

Παρά την κραυγαλέα τουρκική παρα-

Η τύχη της Κύπρου στη Γενεύη

Γράφει ο δρ.
ΝΙΚΟΣ
ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ*

Τα τραγικά τοπία της Ιστορίας

Σκέφτομαι, μέρες που είναι, καθώς και πάλιν η Κύπρος σύρεται ή οδηγείται, εις το μέσον των ιστορικών της παθών, στα Μέγαρα των Εθνών, στη Γενεύη της Ελβετίας, προκειμένου να διαπραγματευτεί τη δυνατότητα σωτηρίας και λύτρωσής της, την απαλλαγή της από την κατοχή και τη νέα Τουρκοκρατία που της προέκυψε, εκείνη τη διαπίστωση του ρώσου θεολόγου Νικολάι Μπερντιάγεφ στο «Αλήθεια και Αποκάλυψη» πως «η Ιστορία είναι μια τρομερή αποτυχία».

Αιώνες τώρα μιλούμε για την Τραγωδία της Ιστορίας, καθώς στον τόπο τούτο της πτώσεως και της φθοράς, στον τόπο αυτό της χρονικότητας, όλους εμάς τους Ορθόδοξους Έλληνες της εξορίας μάς ακολουθεί επαναλαμβανόμενη η οδύνη και η συντριβή και ο θάνατος και η σφαγή. Μ' αυτά όμως συνηθίσαμε να ζούμε. Μ' αυτά επιβιώσαμε και αντέξαμε ορθοδόξως και ελληνικώς μέσα στους αιώνες. Ομολογούντες, με έναν τρόπο παράφωνο και παράδοξο για τους ανυποψίαστους, πάντοτε διωκόμενοι, Χριστόν εσταυρωμένον. Σκέφτομαι λοιπόν και πάλι, ακόμα μία φορά, τους «Εμπόρους των Εθνών», για να γυρίσουμε στον Παπαδιαμάντη, κι όλους εκείνους τους «δοκούντες αρχαιών των εθνών», που αγνοούν το αυτονόητο: Πως όλα τελούν υπό τη σκέπη του Κυρίου μας και της Υπεραγίας Θεοτόκου, που δεν μας εγκατέλειψαν ποτέ, ιδίως στις μέρες της αγριότητας και του θανάτου. Κι ως περιπίπτουμε στους πειρασμούς της ιστορίας κι ως εκπνέουμε πολλές φορές στα πάθη μας. Στις αδυναμίες μας. Ανθρωπίνως.

Η αγριότητα, η θηριωδία, η βαρβαρότητα δεν έχουν τέλος

Όσα «πολλές φορές γυρίζουν στο μυαλό μας», όπως θα έλεγε και ο Σεφέρης, είναι επώδυνα και φοβερά. Και φρικώδη. Έτσι γυρίζω στις άγριες εκείνες μέρες της άλλης Γενεύης. Αύγουστος ήταν του 1974, εμείς έφεδροι και κληρωτοί στους χώρους διασποράς, με τα τελεσίγραφα των Τούρκων, τις απειλές και τους εκβιασμούς και τον τρόμο, να παραδώσουμε αμαχητί την πατρίδα μας, όταν πια είχαν επιτύχει ατίμως το προγεφύρωμα και την απόβαση του τουρκικού στρατού στην Κερύνεια. Σκέφτομαι την ταλαίπωρη εκείνη αντιπροσωπεία των πολιτικών μας, το σθένος της να αντισταθεί και να αρνηθεί την παράδοσή μας, έστω κι αν την αυγή θα προέλευσαν τα τουρκικά στίφη με όλες τις βαρβαρότητες και την αγριότητα που ακολούθησε.

Έτσι ζήσαμε ο καθένας με το δικό του τρόπο τη φρίκη της ιστορίας. Τους βομβαρδισμούς, τους πολυβολισμούς, τα πλοία και τα αεροπλάνα και τα ερπυ-

Βομβαρδισμένη πολυκατοικία από την τουρκική αεροπορία τον Αύγουστο του 1974 στην Αμμόχωστο.

στριοφόρα και την τουρκική μηχανή του πολέμου. Τα εγκλήματα. Το λυσσώδες πάθος. Πιο πολύ όμως έζησε ο ελληνισμός της Κύπρου την επαναλαμβανόμενη θηριωδία, όπως τη βρίσκουμε να καταγράφεται, σχεδόν πανομοιότυπη, και στην πρώτη εκείνη σφαγή των Τούρκων του 1570 και 1571 με την κατάληψη της Λευκωσίας και την τελική κατάληψη της Αμμοχώστου. Όπως τη βρίσκουμε αιώνες μετά να καταγράφεται σπαρακτικώς στις αφηγήσεις και μαρτυρίες των αθών Ελλήνων της Κύπρου. Επαναλαμβανόμενη. Και σκέφτομαι πως η αγριότητα και η θηριωδία και η βαρβαρότητα δεν έχουν τέλος.

Ο ελληνισμός υπερασπίστηκε πάντοτε την τιμή του ανθρώπου

Σκέφτομαι, μέρες που 'ναι, την ιστορική δοκιμασία των εσχάτων ημερών στη Γενεύη με το ίδιο επιχειρούμενο σκηνικό του εκβιασμού από μέρους των Τούρκων. Των απειλών και της οίησης των φερομένων ως δυνατών του κόσμου του, των Οθωμανών, που ονειρεύονται

και μεθοδεύουν και νοσταλγούν την αναβίωση και ανασύσταση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας εις το μέσον του 21ου αιώνας. Αγνοούντες τα ιστορικά αυτονόητα. Και την άλλη δικαιοσύνη, που δεν είναι εκ του κόσμου τούτου. Αλλά και τη ραδιουργία και την υποκρισία σκέφτομαι όλων εκείνων που συνήθως παρακολουθούν απαθώς την πάσχουσα και αιμάσσουσα πατρίδα μας. Τον κατατρεγμένο και δεδιωγμένο Ελληνισμό σκέφτομαι. Τις αντιστάσεις του στα τοπία της ιστορίας. Το διαχρονικό ήθος του.

Κι όμως ο Ελληνισμός μέσα στους αιώνες υπερασπίστηκε πάντοτε με συνέπεια και μία εκπλησσουσα -για όσους αγνοούν την ιστορία- επιμονή την τιμή του ανθρώπου. Με καλосύνη. Με διακριτικότητα. Με σθένος, όταν χρειάστηκε να πολεμήσει. Πάντοτε, για να γυρίσουμε στην ξεχασμένη αρχαιότητα, «υπέρ βωμών και εστιών». Για τα αυτονόητα, που τα χλευάζουμε σήμερα. Για τα ιερά του. Αλλά και για το χώμα όπου πατεί. Και το χώμα που πατούμε είναι ακριβώς η πατρίδα μας. «Ψυχή και Χριστός

μας χρειάζεται» και σήμερα, όπως θα 'λεγε ο νεομάρτυς Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, που τον ακολουθούσαν Έλληνες Ορθόδοξοι αλλά και Μουσουλμάνοι στα κηρύγματά του της αγάπης. Παντού όπου πήγαινε. Υψώνοντας στο τέλος το σταυρό του Κυρίου. Έναν ξύλινο σταυρό, ενδεικτικό του πάθους και της Ανάστασης.

Πώς μπορούμε να προσλάβουμε την κρισιμότητα των καιρών

Κενή ρητορική, θα πουν όλοι οι πραγματιστές και ρεαλιστές της ιστορίας αλλά και της πολιτικής: οι όποιοι ακόλουθοι της δυτικότερης ιδεοληψίας και της Νέας Τάξης πραγμάτων, που μας έρχεται από τη Δύση. Όμως μόνο εκκλησιαστικώς και ορθοδόξως και ελληνικώς μπορούμε να προσλάβουμε την κρισιμότητα των καιρών, τα επώδυνα τοπία της ιστορίας, που μας ακολουθούν επιμόνως και συντριπτικώς. Μόνον έτσι θα κατανοήσουμε όσα μας προκύπτουν, κατά τρόπο επαναλαμβανόμενο, μέσα στον ιστορικό χρόνο, προκειμένου να υπερασπιστούμε την πατρίδα μας, καθώς κι αυτά που αγαπήσαμε και αγαπάμε. Τον Χριστό μας. Μόνο έτσι θα αντέξουμε στις πιέσεις και στους εκβιασμούς και στον τρόπο. Τις συνεχείς απειλές.

Στώμεν λοιπόν καλώς, έχοντας πάντα στη σκέψη μας όσα μας κατέλιπαν οι πατέρες μας. Που έχουν όχι ένα μέγεθος υλικό αλλά οντολογικό και βαθύτατα υπαρξιακό εις τον αιώνα.

*** Ο κύπριος συγγραφέας Νίκος Ορφανίδης είναι δρ. Φιλολογίας και βραβευμένος λογοτέχνης**

• Οι μεσότιπλοι μπήκαν με ευθύνη του επιμελητή του αφιερώματος

Σκίτσο του Πιν (Πέτρου Παπαπέτρου) για το σχέδιο Ανάν με απόσπασμα από λόγο του προέδρου της Κύπρου Τάσσου Παπαδόπουλου.

Η τύχη της Κύπρου στη Γενεύη

Του
**ΣΕΝΕΡ
ΛΕΒΕΝΤ***

Η Τουρκία είναι μία σκέτη κόλαση

Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην κυπριακή εφημερίδα «Πολίτης» στις 27 Δεκεμβρίου 2016 με τίτλο «Η Τουρκία είναι μία σκέτη κόλαση, δεν πρέπει να πεθάνει η Κυπριακή Δημοκρατία».

Εμείς χρειαζόμαστε την Κυπριακή Δημοκρατία περισσότερο από τους Ελληνοκύπριους. Εμείς. Οι Τουρκοκύπριοι. Αποτελεί μεγάλο κίνδυνο για όλους εμάς η διάλυση και η κατάλυση της δημοκρατίας αυτής. Και αυτός ο κίνδυνος είναι η Τουρκία. Αυτό θα σήμαινε ότι θα συμβούν και εδώ όσα συμβαίνουν στην Τουρκία. Τι συμβαίνει στην Τουρκία; Βλέπετε και εσείς τι συμβαίνει. Πρόκειται για μία ταινία τρόμου. Μία ταινία τρόμου κατά την οποία οι άνθρωποι φοβούνται να μιλήσουν ακόμη και στο τηλέφωνο. Συλλήψεις. Επιδρομές. Εγκλήματα. Εκτελέσεις χωρίς ανακρίσεις και έρευνες. Μία αστυνομική δύναμη στην οποία δόθηκαν υπερβολικές εξουσίες. Δικαστές που κοιτάζουν τι θα πει ο δικτάτορας. Δημοσιογράφοι που φυλακίζονται, επειδή έγραψαν την αλήθεια. Και άλλα πολλά. Δεν έχει τελειωμό το να τα απαριθμείς.

Είμαστε πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας και όχι της Τουρκίας

Η Τουρκία είναι μία σκέτη κόλαση. Θέλετε να μεταφερθεί και εδώ αυτή η κόλαση; Μέχρι σήμερα μεταφέρθηκε όσο ήταν δυνατό. Αλλά δεν μπορεί να μεταφερθεί άλλο. Είμαστε Τουρκοκύπριοι. Όχι μόνο Τούρκοι, Τουρκοκύπριοι. Δεν είμαστε πολίτες της Τουρκίας αλλά της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στην τσέπη μας έχουμε ταυτότητα και διαβατήριο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και επιπλέον είμαστε και πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έστω κι αν η Τουρκία βρίσκεται πάνω από το κεφάλι μας για 41 χρόνια, δεν μπορεί να μας κάνει αυτά που κάνει στους διαμένοντες στην Τουρκία. Πότε θα μπορέσει να μας τα κάνει; Αν διαλυθεί η Κυπριακή Δημοκρατία. Αν βρεθεί λύση στην Κύπρο, μέσα σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να βρεθεί. Μία λύση η οποία δεν θα καταλύει την ύπαρξη της Κυπριακής Δημοκρατίας. Δηλαδή δεν πρέπει να γίνουν όλα από την αρχή. Ακόμη κι αν θα ιδρυθεί ένα νέο κράτος, πρέπει να είναι εγγυημένη η ύπαρξη της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αν δεν λειτουργήσει το νέο ομοσπονδιακό κράτος, αν προκύψει μία κρίση κ.λπ., η Κυπριακή Δημοκρατία πρέπει να παραμείνει ως ένα ασφαλές λιμάνι, στο οποίο να καταφύγουμε. Πώς θα γίνει αυτό; Κατά την ίδρυση του νέου κράτους δεν θα καταργηθεί το καθεστώς μέλους της Κυπριακής Δημοκρατίας στους διεθνείς οργανισμούς, απλώς θα παγώσει. Δεν θα ριχθεί στα

Ο γένης των Τουρκοκυπρίων Μουσταφά Ακιντζί (αριστερά) με το γενικό γραμματέα του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτέρες (κέντρο) και τον πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας Νίκο Αναστασιάδη στη Γενεύη.

σκουπίδια. Θα μπει στην κατάψυξη. Τόσο οι Τουρκοκύπριοι όσο και οι Ελληνοκύπριοι πρέπει να το ξέρουν καλά αυτό. Δεν πρέπει ποτέ να ψηφίσουν «ναι» σε ένα σχέδιο το οποίο θα καταργεί την Κυπριακή Δημοκρατία. Μην παραισέστε από το ότι θα υπάρξει λύση. Κοιτάξτε προστά. Απέναντί μας έχουμε μια τουρκική κυβέρνηση, η οποία καταπιέζει ανελέητα τον ίδιο της το λαό και την οποία δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε ποτέ. Ένα κράτος το οποίο ουδέποτε τηρεί τις διεθνείς δεσμεύσεις του. Πώς θα εμπιστευτούμε ένα κράτος το οποίο δεν συμμορφώνεται καν στα ψηφίσματα του ΟΗΕ και δεν πληρώνει τις αποζημιώσεις που του επιβάλλει το ευρωπαϊκό δικαστήριο ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Εγώ δεν το εμπιστεύομαι καθόλου.

Σωθήκαμε από το σχέδιο Ανάν χάρη σε εκείνους που ψήφισαν «όχι»

Ξέρετε, ο βασικός στόχος στο σχέδιο Ανάν ήταν η κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αν το αποτέλεσμα ήταν «ναι» και από τις δύο πλευρές, αυτή η δημοκρατία θα καταργούταν για 24 ώρες. Μετά; Ρωτάω όσους είπαν «ναι». Και κυρίως τον κ. Νίκο. Τι θα κάναμε, μόλις η Τουρκία δεν εφαρμόζε τις δεσμεύσεις της σε αυτό το σχέδιο; Μόλις δεν θα έδινε τις περιοχές που είχε πει ότι θα επέστρεφε; Μόλις δεν θα απέσυρε τα στρατεύματα που είχε πει ότι θα απέσυρε; Τι θα κάναμε; Στο σχέδιο εκείνο δεν υπήρχε κανένα άρθρο για

Ο Ραούφ Ντενκτάς (αριστερά) με τον πρώην γ.γ. του ΟΗΕ Κόφι Ανάν και τον πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας Γλαύκο Κληρίδη.

το πώς θα επιβάλλονταν κυρώσεις σε μία τέτοια περίπτωση. Να είστε ευχαριστημένοι που σωθήκαμε από αυτό χάρη σε εκείνους που ψήφισαν «όχι». Ξεπεράσαμε τον κίνδυνο. Αλλιώς αυτή τη στιγμή θα ήμασταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση. Οι περισσότεροι Τουρκοκύπριοι ακόμη δεν αντιλαμβάνονται τον πραγματικό κίνδυνο. Δεν βλέπουν τι συμβαίνει στην Τουρκία. Ακόμα θέλουν εγγυήσεις. Δεν βλέπουν ότι ο πραγματικός κίνδυνος προέρχεται από την Τουρκία και όχι από τους Ελληνοκύπριους. Να είναι ευχαριστημένοι που δεν

γεννήθηκαν στην Τουρκία αλλά στην Κύπρο. Που είναι πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αλλιώς πάρα πολλοί θα ήταν τώρα είτε στη φυλακή είτε νεκροί.

*** Ο τουρκοκύπριος δημοσιογράφος Σενέρ Λεβέντ είναι εκδότης της τουρκοκυπριακής εφημερίδας «Αφρίκα» και αρθρογράφος της ελληνοκυπριακής «Πολίτης».**

• Οι μεσότιπλοι μπήκαν με ευθύνη του επιμελητή του αφιερώματος